

การเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางด้วยกิจกรรม
การเรียนรู้แบบเชิงรุกของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ
คณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยี วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง
A Comparative Study on the Development of Mandarin Chinese
Pronunciation Skills through Active Learning Activities Among
sophomore and junior in the Business Chinese Course,
Faculty of Business Administration and Technology,
Inter-Tech Lampang College

สุพรรณษา วงศ์สวัสดิ์

Supansa Wongsawat

อาจารย์ คณะศิลปศาสตร์และการศึกษา วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง

Lecturer, Faculty of Liberal Arts and Education, Inter-Tech Lampang College

Corresponding Author; ws.supansa.wongsawat@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ ชั้นปีที่ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจก่อนและหลัง วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง โดยการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ ก่อนและหลัง วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง โดยการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของ นักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 18 คนในรายวิชา ภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง เป็นกลุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ แบบเชิงรุก สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงพรรณนาโดยหาค่าเฉลี่ยและร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ย 12.22 คะแนน หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 18.44 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 2) เปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก และ 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง, การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก, วิชาภาษาจีนธุรกิจ

ABSTRACT

This research aims to: 1) study the Chinese language reading skills of second-year and third-year students in the Business Chinese course before and after implementing active learning at Lampang Inter-Tech College 2) compare the achievement in Chinese pronunciation between second-year and third-year students in the Business Chinese course before and after implementing

active learning at Lampang Inter-Tech College and 3) study student satisfaction towards active learning. The population consisted of 18 second-year and third-year students in the Business Chinese course at Lampang Inter-Tech College, selected through purposive sampling. The research instruments included: 1) learning management plans 2) learning achievement tests and 3) a satisfaction questionnaire on active learning. The statistical analysis employed descriptive statistics by calculating means and percentages.

The research findings revealed that: 1) The average score of Chinese pronunciation skills among second-year and third-year students in the Business Chinese course at Lampang Inter-Tech College was 12.22 points before learning and 18.44 points after learning, representing 100 percent. 2) When comparing Chinese pronunciation, students post-learning scores were higher than pre-learning scores through active learning management and 3) Students had the highest level of satisfaction towards active learning.

Keywords: Mandarin Chinese Reading Proficiency, Active Learning Approach, Business Chinese Instruction

บทนำ

ภาษาจีนในประเทศไทยนั้นมาตั้งแต่สมัยอยุธยาโดยเริ่มจากกลุ่มชาวจีนที่เข้ามาค้าขายกับประเทศไทย และได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทยกลายเป็นชุมชนชาวจีน และได้มีการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้น ซึ่งในยุคแรกเริ่มนั้นการสอนภาษาจีนมีจุดประสงค์เพื่อความรู้ทางด้านภาษา วัฒนธรรม และประเพณีความเชื่อต่าง ๆ ให้แก่ลูกหลานเพื่อสืบทอดต่อไม่ให้สูญสลาย (ตุลยบุตร สุภา และฉวี เสวียง, 2560) การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย มีมาตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช รัชกาลที่ 1 ที่มีโรงเรียนจีนแห่งแรกในจังหวัดอยุธยา ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยุทธศาสตร์จีนขยายเพิ่มมากขึ้น (ประพิน มโนมัยวิบูลย์, 2550) โดยในปัจจุบันได้มีการจัดเป็นโปรแกรมวิชาเลือกในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เช่นเดียวกับ ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน และภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันเนื่องจากเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนโลก จึงได้ยกระดับการศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สามารถจัดการเรียนการสอน ซึ่งภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญและมีบทบาทในการพัฒนาประเทศอย่างมาก ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ความมั่นคง การท่องเที่ยว การติดต่อสื่อสารและด้านการศึกษา ซึ่งมีแนวโน้มที่จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นในอนาคต จะได้ว่าทั้งสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนได้นำวิชาภาษาจีนไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนตั้งแต่ ระดับอนุบาล ระดับประถม ระดับมัธยม และยังสามารถเปิดเป็นหลักสูตรในระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของภาครัฐ ภาคเอกชน และศึกษานอกระบบโรงเรียน รวมทั้งยังมีการเปิดเป็นหลักสูตรระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัย เนื่องจากสังคมมีการเปิดกว้างทางการค้ามากขึ้นจึงมีความต้องการเรียนภาษาจีน เพื่อนำไปใช้ในการปฏิสัมพันธ์ทางการค้าและเศรษฐกิจ จึงทำให้ภาษาจีนได้รับความนิยมมากขึ้น แต่ทว่าในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาจีนยังไม่มีมาตรฐาน โดยเฉพาะสถานศึกษาต่าง ๆ ได้จัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้นเอง โดยประสานกับผู้เชี่ยวชาญภาษาจีนที่พึงจัดหาได้หรือใช้หลักสูตรรวมกันในลักษณะเครือข่ายกับสถานศึกษาที่มีความเข้มแข็งจึงยังไม่มีหลักสูตรกลางที่จะใช้เป็นมาตรฐาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562)

การพัฒนาการอ่านภาษาจีนกลาง โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ระบบสัทอักษรที่ใช้อักษรภาษาอังกฤษกำกับเสียงของภาษาจีน (พินอิน) ซึ่งเป็นระบบการออกเสียงที่ได้มาตรฐานของภาษาจีนกลาง และเป็นเครื่องมือที่สำคัญ



ในการศึกษาระบบเสียงภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพ ระบบพินอินเป็นการใช้อักษรภาษาอังกฤษมาเป็นสัญลักษณ์ใน 3 การสะกดคำ เนื่องจากพินอินมีลักษณะเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำได้ง่าย หากเทียบกับภาษาไทยแล้วพินอินเปรียบเสมือนพยัญชนะและสระของภาษาจีน การอ่านออกเสียงระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) โดยการใช้อักษรภาษาอังกฤษ a – z แทนเสียง พยัญชนะและเสียงสระของการอ่านอักษรจีนทั้งหมด โดยการอ่านออกเสียง พยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ของผู้เรียน การออกเสียงจะทำให้การสื่อความหมายให้อดคล้องกับความ ต้องการของผู้ส่งสารและการออกเสียงให้ตรงตามสำเนียงของเจ้าของภาษาจะทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและประทับใจ (อรทัย ธรรมนาม, 2561) การจัดการเรียนการสอนโดยใช้คำศัพท์ร่วมกับการทำกิจกรรมเป็นการฝึกทักษะ การอ่านที่สำคัญอีกประการ โดยผู้เรียนต้องมีเรียนรู้และจำคำศัพท์ภาษาจีนกลางให้เพียงพอ เพื่อให้สามารถอ่านและทำความเข้าใจเนื้อหา ซึ่งกิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ ได้แก่ บัตรคำศัพท์ เกมจับคู่ และแบบฝึกหัดเติมคำ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ง่ายขึ้น (เจนจิรา ขอนขว้าง, 2563) นอกจากนี้คำศัพท์ ภาษาจีนที่ใช้ควรปรับตามบริบทพื้นที่และสถานการณ์เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิด และฝึกการใช้ภาษาจีนเพื่อเพิ่มความสามารถในการทำความเข้าใจและใช้ภาษาจีนในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เยาวลักษณ์ วิสุทธิ์สิริ และคณะ, 2568) อีกทั้งการพูดแนะนำตัวเองเป็นภาษาจีนก็ยังเป็นหนึ่งในทักษะพื้นฐาน ที่จำเป็นสำหรับการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการเขียนบทแนะนำตัวเอง การอ่านออกเสียง หรือการฝึกแนะนำตัวผ่าน คลิปวิดีโอ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะเบื้องต้นในการสื่อสารได้ (ธนาภรณ์ โคตรพัฒนา, 2568)

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยี สาขาวิชาการจัดการธุรกิจสมัยใหม่ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง ได้ให้ความสำคัญกับภาษาจีนกลาง โดยทางหลักสูตรได้นำรายวิชาภาษาจีนธุรกิจเข้าใน โครงสร้างรายวิชาหลักสูตร เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนในสาขาวิชาการจัดการธุรกิจสมัยใหม่ได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะ ภาษาจีนกลางที่เกี่ยวข้องในสายอาชีพบริหารธุรกิจ เนื่องจากวิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปางได้รับนักศึกษาจีนเข้ามา เรียนในหลักสูตรทั้งระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา จึงต้องมีการพัฒนาทักษะด้านภาษาจีนเพื่อใช้ในการ สื่อสารและการประสานงาน ดังนั้น จึงมีความจำเป็นต้องฝึกทักษะการเรียนรู้ทั้ง 4 ทักษะ คือ 1) ทักษะการฟัง 2) ทักษะการพูด 3) ทักษะการอ่าน และ 4) ทักษะการเขียน โดยต้องพัฒนาทั้ง 4 ทักษะไปพร้อมกัน โดยเฉพาะ ทักษะการพูดเป็นหัวใจหลักที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถพูดสื่อสารและมีความรอบรู้ในภาษาจีนได้อย่างชัดเจน ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ถ่ายทอดออกมาทางความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกเพื่อใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (มนตรี ดีโนนโพธิ์, 2564) ผนวกกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562) ได้มีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ Active Learning ที่เน้นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งเสริมบทบาทและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ เรียนรู้ และดำเนินกิจกรรมด้วยตนเอง โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้ คำแนะนำชี้แนะ กระตุ้น หรืออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และเกิดการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้เรียน การจัดการเรียนรู้ Active Learning มีรูปแบบและเทคนิคที่ หลากหลาย โดยผู้สอนสามารถออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนที่ส่งเสริมให้เกิดการ ประยุกต์ใช้ทักษะ และเชื่อมโยงองค์ความรู้เพื่อนำไปปฏิบัติ แก้ไขปัญหา หรือประกอบอาชีพในอนาคต (วารินทร์พร ฟันเฟื่องฟู, 2562)

จากการรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ ของหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยี สาขาวิชาการจัดการธุรกิจสมัยใหม่ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง พบว่า ผลคะแนน รายวิชาภาษาจีนธุรกิจ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านทักษะภาษาจีนกลางที่ยังไม่มี ประสิทธิภาพเท่าที่ควร สาเหตุสำคัญมาจากความแตกต่างทางด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค และการออกเสียงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถทำความเข้าใจได้ อีกทั้งผู้เรียนในสาขาวิชาธุรกิจสมัยใหม่มีจำนวนชั่วโมง การเรียนในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมงเท่านั้น ทำให้การเรียนรู้และพัฒนาทักษะ ภาษาจีนกลางของผู้เรียนยังขาดความต่อเนื่องและการเรียนภาษาจีนจำเป็นต้องอาศัยการทบทวนบ่อยครั้ง จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นความจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีน พบว่า การใช้

กิจกรรมทางภาษาจีนในการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาได้มากขึ้นและเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ทางภาษาที่จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการจัดการจัดการเรียนรู้อย่างแบบเชิงรุก สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ ของวิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน (Active Learning) ได้ฝึกทักษะการอ่าน ฝึกปฏิบัติสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรายวิชาภาษาจีนธุรกิจมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะการอ่านภาษาจีนกลางก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจก่อนเรียนและหลังเรียน วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง โดยการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหลังเรียนในการจัดการจัดการเรียนรู้อย่างแบบเชิงรุก (Active Learning) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง

ทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง (普通话阅读 - Pǔtōnghuà yuèdú) หมายถึง กระบวนการทำความเข้าใจและถอดรหัสความหมายของตัวอักษรจีน (汉字 - Hànzì) ที่ใช้ในภาษาจีนกลาง ซึ่งเป็นภาษาราชการของสาธารณรัฐประชาชนจีน และใช้กันอย่างแพร่หลายในประเทศไต้หวัน ประเทศสิงคโปร์ และชุมชนชาวจีนทั่วโลกเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก การวิจัยของดวงมกล นามสอง ชั้น (2565) ได้กล่าวว่า สื่อมัลติมีเดียกับการสอนภาษาจีนในประเทศไทยปัจจุบันที่เป็นยุคเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันครูผู้สอนภาษาจีนต้องมีการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและเตรียมรับการเปลี่ยนแปลงของสังคม การนำเอาสื่อมัลติมีเดียมาใช้เป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนนั้นมีความเหมาะสมในยุคของการศึกษา 4.0 หรือสื่อในศตวรรษที่ 21 ครูผู้สอนจะต้องทำการสร้างสื่อมัลติมีเดียแต่ละประเภทตามทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งการใช้สื่อมัลติมีเดียในการสอนภาษาจีนจะช่วยกระตุ้นให้เกิดความรู้และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนภาษาจีน ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนให้ได้ดีขึ้น งานวิจัยของศิริรัตน์ ณ เชียงใหม่ (2561) ได้ให้ความหมายของระบบพินอินว่าเป็นเครื่องมือทางด้านภาษาจีนที่สะดวกและง่ายต่อการศึกษาภาษาจีนและอักษรจีน ทำให้ผู้เรียนสามารถพูดและเขียนตัวอักษรจีนได้เรียนรู้ระบบการออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้องด้วยการยืมอักษรโรมัน เช่น b p m f a o e มาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนเสียงพยัญชนะเสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ของภาษาจีนกลาง แต่เป็นการใช้สัญลักษณ์แทนเสียงเท่านั้น ส่วนระบบการออกเสียงเป็นระบบเสียงของภาษาจีนกลางไม่ใช่การออกเสียงภาษาอังกฤษ งานวิจัยของนภาพร บำรุงศิลป์ (2560) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่จำเป็นในการดำรงชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการสื่อสาร การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะการเรียนภาษาที่สองที่ไม่ใช่ภาษาประจำชาติของผู้เรียนจะต้องให้ความสำคัญกับการฝึกอ่านออกเสียง เพราะการอ่านออกเสียงมีความสัมพันธ์กับการสะกดคำจะช่วยฝึกสะกดคำและอ่านออกเสียงหน่วยเสียงในภาษานั้นได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าปัจจุบันภาษาจีนมีสัทอักษรใช้กันอยู่สองแบบใหญ่ ๆ คือ แบบจู้ยิ่น (ZhuYin) และแบบพินอิน (PinYin) โดยแบบจู้ยิ่นนิยมใช้ในประเทศไต้หวัน และประเทศสิงคโปร์ ส่วนแบบพินอินนิยมใช้กันมาก



ในสาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศไทยการสอนภาษาจีนส่วนใหญ่ใช้แบบพินอิน และท่องจำตัวสัญลักษณ์แบบจื๋อเพิ่มเติม ในที่นี้จะเรียกได้ว่า พินอิน คือ คำออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยผู้เรียนต้องให้ความสำคัญในการฝึกอ่านออกเสียงบ่อย ๆ เพื่อให้ออกเสียงหน่วยเสียงในภาษาถูกต้องและชัดเจน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก การศึกษาของเชษฐรัฐ กองรัตน์ (2567) ได้ให้คำนิยามของการเรียนรู้เชิงรุก หรือ active learning ว่าเป็นแนวคิดในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 โดยอยู่บนพื้นฐานปรัชญาการศึกษาที่พัฒนาการนิยมและทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ซึ่งถูกหยิบยกขึ้นมาถ่ายทอดเพื่อสร้างความหมายจนกลายเป็นการจัดการเรียนรู้เชิงรุก โดยผ่านกฎหมาย นโยบาย และยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ของรัฐ เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนและปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทยสู่การปฏิบัติในชั้นเรียน การศึกษาของมนตรี ดีโนนโพธิ์ (2564) ได้ให้ความหมาย การจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) คือ กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิควิธีที่หลากหลาย โดยให้ผู้เรียนได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและผู้เรียนด้วยกันเอง จะเน้นการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริงและใช้การสนทนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การศึกษาของภริมา วินิธาสถิตกุล และชนินันท์ แยมขวัญยืน (2565) ได้กล่าวว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เป็นเลิศในศตวรรษที่ 21 ผ่านการเรียนรู้เชิงรุกเป็น การออกแบบการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนเพื่อขยายขอบเขตความรู้จากการเปิดโอกาสให้ผู้เรียน เสนอสิ่งที่ผู้เรียนสนใจอย่างแท้จริง ผ่านวิธีการหรือการออกแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีการกำหนด อย่างเป็นขั้นตอน ประกอบด้วย การกำหนดเป้าหมายในสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องทำ การวางแผน การลงมือ ปฏิบัติ การสะท้อนความรู้ ภายใต การคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหา การมีส่วนร่วม ผู้เรียนจะเกิด ประสบการณ์และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562) ได้ให้คำนิยามของการเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับการเรียนการสอน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดขั้นสูงด้วยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า โดยผู้เรียนจะต้องมีทักษะการอ่าน เขียน ตั้งคำถาม อภิปรายร่วมกัน และลงมือปฏิบัติจริง สอดคล้องกับการศึกษาของกมล โพธิเย็น (2564) ได้เสนอว่าการเรียนรู้เชิงรุก เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งจะต้องลดบทบาทของผู้สอนไปเพิ่มบทบาทของผู้เรียนให้มากขึ้น เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือทำและได้คิดในสิ่งที่ทำลงไปเพื่อสร้างประสบการณ์ตรงให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและครูผู้สอนด้วยการทำกิจกรรมร่วมกันทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนเกิดเป็นองค์ความรู้ขึ้นจากสิ่งที่ลงมือทำผ่านทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ตลอดจนการอภิปรายและการสะท้อนความคิด เพื่อสร้างความหมายกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้แบบเชิงรุกมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) กระตุ้นความสนใจ 2) แสดงให้เห็นสถานการณ์ท้าทาย 3) อภิปรายสะท้อนความคิด 4) มีส่วนร่วมผลิตองค์ความรู้ และ 5) ช่วยกันสะท้อนเรื่อง โดยที่ผู้สอนอาจใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การอภิปรายกลุ่มย่อย การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การใช้สถานการณ์จำลอง การใช้กรณีศึกษา การทำงานกลุ่ม และการใช้เกมเพื่อประกอบการจัดการเรียนรู้

ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติเอง ได้พัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และสามารถสื่อสารได้จนเกิดเป็นองค์ความรู้ของตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ในรูปแบบเชิงรุกนั้นจะเป็นการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการค้นคว้าหาความรู้พื้นฐานที่จำเป็น เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนไปสู่ผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

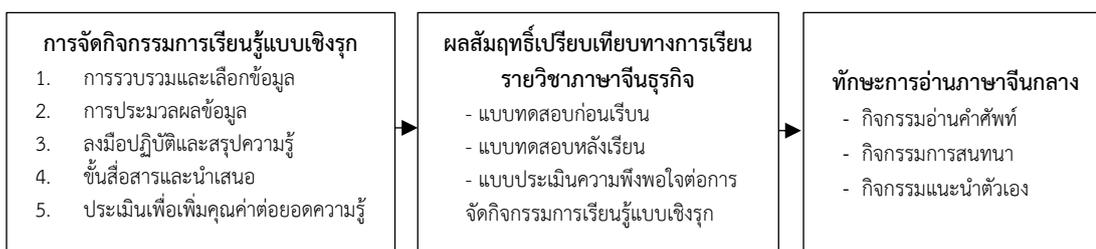
กรอบกระบวนการวิจัย

ตัวแปรต้น

การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางด้วยการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) ได้แก่ กิจกรรมการอ่านคำศัพท์ กิจกรรมการสนทนา และกิจกรรมการแนะนำตัวเองของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ

ตัวแปรตาม

1. ผลสัมฤทธิ์เปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียนทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง รายวิชาภาษาจีนธุรกิจ
2. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning)



ภาพที่ 1 กรอบกระบวนการวิจัย

การดำเนินการวิจัย

ประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 18 คน ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง ปีการศึกษา 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการแบบเชิงรุก (Active Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง โดยศึกษาคำอธิบายรายวิชาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ รวมถึงศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) ที่เน้นพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนกลางและการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านภาษาจีนกลางของนักศึกษาปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ จำนวน 30 ข้อ 1 ฉบับ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning)

การเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

- 1) ชี้แจงการเรียนการสอนตามกระบวนการการเรียนรู้แบบเชิงรุกในการสอนทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง และแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง
- 2) ดำเนินการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบเชิงรุก
- 3) แบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง ฉบับเดียวกันกับการสอบก่อนเรียน
- 4) แบบแสดงพึงพอใจหลังเรียนของนักศึกษาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก

โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์จากทักษะการอ่าน ภาษาจีนกลางของนักศึกษา โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (Excel) เพื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่า (t-test dependent) วิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการการเรียนรู้ในรูปแบบเชิงรุกในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ เรื่องทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน



ผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษารายวิชาภาษาจีนธุรกิจที่นักศึกษาเรียนในการสะท้อนกลับของข้อมูลเพื่อนำมาจัดทำแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางที่จะกระตุ้นผู้เรียน สามารถอธิบายได้ว่าการใช้ชุดการเรียนรู้อ่านภาษาจีน นักศึกษามีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน แต่ยังคงต้องการกิจกรรมเพิ่มเติมจากการเรียน นอกเหนือจากเนื้อหาในบทเรียนที่มีความน่าเบื่อและไม่น่าสนใจ เมื่อได้นำกิจกรรม กิจกรรมอ่านคำศัพท์ กิจกรรมการสนทนา กิจกรรมแนะนำตัวเอง มาใช้โดยให้นักศึกษาเป็นผู้เรียนรู้ด้วยตนเองทำกิจกรรมด้วยตนเอง จึงทำให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านการเรียนภาษาจีนดีขึ้น จากการประเมินความพึงพอใจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มมากขึ้นหลักใช้กิจกรรมการอ่าน แต่งประโยคบทสนทนาภาษาจีน พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของนักเรียนเท่ากับ 12.22 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 18.44 คะแนน เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยผลต่างที่เพิ่มขึ้น 6.22 คิดเป็นร้อยละ 100 และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อ่านภาษาจีนแบบเชิงรุกอยู่ในระดับที่พอใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 คิดเป็นร้อยละ 90.56

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบการอ่านภาษาจีนกลางด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อ่านแบบเชิงรุกก่อนเรียนและหลังเรียนของวิทยาลัยอินเตอร์เทคคำปาง

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	dif	percent
1	16	22	6	20.00
2	20	30	10	33.33
3	18	28	10	5.36
4	13	15	2	8.93
5	11	15	4	8.93
6	17	18	1	1.79
7	5	13	8	3.57
8	15	17	2	0.89
9	3	10	7	7.14
10	13	23	10	1.79
11	7	16	9	6.25
12	13	22	9	8.93
13	17	20	3	8.04
14	15	19	4	8.04
15	15	23	8	2.68
16	7	14	7	3.57
17	5	13	8	7.14
18	10	14	4	6.25
รวม	220	332	112	100.00
mean	12.22	18.44	6.22	5.56
SD.	5.02	5.65	3.72	10.13

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของนักเรียนเท่ากับ 12.22 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 18.44 คะแนน เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยผลต่างที่เพิ่มขึ้น 6.22 คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจหลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุกของนักศึกษาปีที่ 2 และ 3 ในรายวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคโนโลยี

หัวข้อความคิดเห็น	ระดับความพึงพอใจ		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. มีรูปแบบ/วิธีการ/เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์	4.56	0.50	มากที่สุด
2. เนื้อหาของบทเรียนมีความน่าสนใจและตรงกับความต้องการของผู้เรียน	4.22	1.34	มาก
3. การนำเข้าสู่บทเรียนมีความเหมาะสมตรงกับเรื่องที่สอน	4.56	0.76	มากที่สุด
4. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้	4.56	0.50	มากที่สุด
5. การเรียนรู้แบบ Active Learning ทำให้นักศึกษาเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น	4.56	0.50	มากที่สุด
6. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	4.56	0.60	มากที่สุด
7. เนื้อหา บทสนทนา ภาษา ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน	4.06	0.85	มาก
8. การจัดการเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.39	0.76	มาก
9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนของนักศึกษา	4.89	0.31	มากที่สุด
10. การเรียนรู้ในรูปแบบนี้ทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นและสนุกกับการเรียน	4.83	0.37	มากที่สุด
11. สื่อการเรียนรู้ (หนังสือ แบบฝึกหัด วีดีโอ ฯลฯ) มีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนของนักศึกษา	4.50	0.76	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.51	0.67	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 วิทยาลัยอินเตอร์เทคโนโลยี มีความพึงพอใจหลังเรียนต่อการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีนธุรกิจ เรื่องทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุกในภาพรวมนักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้งหมด 10 ข้อ นักศึกษามีความคิดเห็นในระดับดีมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาทักษะการอ่านภาษาจีนกลางด้วยกิจกรรมอ่านคำศัพท์ กิจกรรมการสนทนา และกิจกรรมแนะนำ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนทักษะการอ่าน



ออกเสียงภาษาจีนกลางด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุกและความพึงพอใจของนักศึกษา หลังเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุกสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 รายวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปาง ก่อนเรียน มีค่า 12.22 คะแนน หลังเรียนการเรียนการสอนแบบแบบเชิงรุกมีค่า 18.44 คะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 100 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบแบบเชิงรุกนั้นสามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนกลางของนักศึกษาได้ ทั้งนี้เป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบแบบเชิงรุกช่วยให้อาจารย์ผู้สอนได้นำวิธีการสอนที่หลากหลายส่งผลให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะภาษาจีนกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของปิยะดา ศรีบุศย์ดี (2565) ที่ได้ เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์และสมาธิของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกในรายวิชาภาษาจีน พบว่า นักศึกษามีระดับความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าช่วงก่อนการเรียนด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เชิงรุกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีสมาธิจดจ่อกับการเรียนสูงขึ้นไปกว่าช่วงก่อนการเรียนด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เชิงรุกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สะท้อนให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกสามารถเสริมสร้างพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์และสมาธิของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังสอดคล้องกับการศึกษาของภริมา วิธาสถิตกุล และชนินันท์ แยมขวัญยีน (2565) ที่ได้ให้แนวทางการจัดการเรียนการสอนผ่านการเรียนรู้เชิงรุกเป็นการออกแบบการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนเพื่อขยายขอบเขตความรู้จากการเปิดโอกาสให้ผู้เรียน เสนอสิ่งที่ผู้เรียนสนใจอย่างแท้จริง ผ่านวิธีการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นขั้นตอนภายใต้การคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และการมีส่วนร่วม ทำให้ผู้เรียนจะเกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้น ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุกสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกภาษาจีนกลางได้ดีขึ้น

การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 รายวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยอินเตอร์เทคลำปางก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก พบว่า มีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนคะแนนเฉลี่ยผลต่างที่เพิ่มขึ้น 5.78 อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษามีพัฒนาการที่มีการพัฒนาขึ้น เมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้แบบแบบเชิงรุกที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ พัฒนาระบบการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นองค์ความรู้ จึงเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้รับพัฒนาทักษะภาษาจีนเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของมนตรี ดีโนนโพธิ์ (2564) ที่ได้กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้ด้วยเทคนิคและวิธีการที่หลากหลาย โดยให้ความสำคัญกับผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิด การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและผู้เรียนด้วยตนเอง ด้วยการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง และการสนทนา สอดคล้องกับการศึกษาของมะลิตา จันทร์ใหม่ และคณะ (2560) ที่ได้ศึกษากระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ด้วยเทคนิคการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) พบว่า ผู้สอนภาษาจีนในประเทศไทยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาจีนในรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก โดยเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ด้วยการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเพื่อสร้างองค์ความรู้ ทำให้เกิดการประยุกต์ใช้การเรียนรู้เชิงรุกในการสอนภาษาจีนมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ทั้งนี้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกจะต้องคำนึงถึงพื้นฐานของผู้เรียน กลยุทธ์การสอน และทรัพยากรในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจีนได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่ต้องการ และสอดคล้องกับการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันตลอดจนถึงการประยุกต์ใช้ในการเรียนภาษาจีนขั้นสูง

ความพึงพอใจหลังเรียนของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุกอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด พบว่า นักศึกษาได้รับการตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้โดยที่การจัดการเรียนรู้แบบแบบเชิงรุก เปรียบเทียบคะแนนจากก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งสามารถตอบสนองความถนัดและความพร้อมในการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลาย มีการให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายรูปแบบ เช่น กิจกรรมการอ่านคำศัพท์ กิจกรรมสนทนา และกิจกรรมแนะนำตัวเอง ทำให้นักศึกษาได้ใช้ทักษะทางภาษาในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว สอดคล้องกับการศึกษาของนภาพร บำรุงศิลป์ (2560) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนภาษาที่สองซึ่งไม่ใช่ภาษาประจำชาติ ผู้เรียนจะต้องให้ความสำคัญกับการฝึกอ่านออกเสียงเพราะการอ่านออกเสียงมีความสัมพันธ์กับการสะกดคำจะช่วยฝึก

สะกดคำและอ่านออกเสียงหน่วยเสียงในภาษานั้นให้ถูกต้องและชัดเจน นอกจากนี้ยังสอดคล้องงานวิจัยของ เซษฐรัฐ กงรัตน์ (2567) พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจและอยากให้มีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบแบบ เชิงรุกในระดับมากที่สุด เนื่องจากเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักศึกษาเป็นผู้เรียนรู้ด้วยตนเองทำกิจกรรม ด้วยตนเอง ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพที่มีความสนุกสนาน หลากหลาย มีประโยชน์ สามารถ นำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ และยังส่งเสริมให้นักศึกษามีความมั่นใจในทักษะการพูดภาษาจีนกลางของ ตนเองมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

- 1) ควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน
- 2) ควรใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย เช่น วิดีโอ เสียงประกอบ และแอปพลิเคชันฝึกออกเสียง
- 3) ควรกำหนดกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นการฝึกฝนการออกเสียงอย่างต่อเนื่อง
- 4) ใช้การเรียนแบบกลุ่มย่อยเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกออกเสียงและรับคำแนะนำโดยตรงจากครู
- 5) ควรใช้แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนเพื่อประเมินพัฒนาการของนักเรียน
- 6) ควรมีการสังเกตพฤติกรรมและการออกเสียงของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรศึกษาแนวทางการผสมผสานวิธีการสอนหลายรูปแบบเพื่อหาวิธีที่มีประสิทธิภาพสูงสุด
- 2) ควรเพิ่มระยะเวลาในการศึกษาเพื่อให้เห็นผลลัพธ์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
- 3) ควรใช้วิธีการเก็บข้อมูลที่หลากหลาย เช่น การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ หรือการสัมภาษณ์เชิงลึก

รายการอ้างอิง

- เจนจิรา ขอนขว้าง. (2563). *การพัฒนาทักษะทางด้านการจำคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้บัตรภาพพร้อมคำศัพท์ ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนาเชือกพิทยาสรรค์*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา บัณฑิต สาขาการสอนภาษาจีน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เซษฐรัฐ กงรัตน์. (2567). การเรียนรู้เชิงรุก: วาทกรรมการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน. *วารสารครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย*, 52(1), 1-18
- ดวงกมล นามสองชั้น. (2565). สื่อมัลติมีเดียกับการสอนภาษาจีน. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 16(1), 1-12.
- ตุลยนุสรณ์ สุภาษา และ ฉวี เสวียง. (2560). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษา สาขาวิชา ภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. *วารสารบัณฑิตวิจัย*, 8(1), 115-124.
- ธนาภรณ์ โคตรพัฒน์. (2568). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ธุรกิจการบิ นในกิจกรรมโครงการของสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต สุพรรณบุรี. *วารสารเพื่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืน*, 3(2), 100-114.
- นภาพร บำรุงศิลป์. (2560). *การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- ประพิณ มโนมัยวิบูลย์. (2550). พัฒนาการของการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 21 มกราคม 2568 จาก <https://harrt.in.th/handle/123456789/3359>.
- ปิยะดา ศรีบุศย์ดี. (2565). ผลของการจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้เชิงรุกที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์และ สมานธิของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาธุรกิจการโรงแรม. *วารสารเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่ความ ยั่งยืน*, 4(1), 77-96.



- ภริมา วินิธาสถิตกุล และชนินันท์ แยมขวัญยืน. (2565). การเรียนรู้เชิงรุก: แนวทางการเรียนการสอนที่เป็นเลิศในศตวรรษที่ 21. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 6(3), 921-933.
- มนตรี ดีโนนโพธิ์. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเบื้องต้นด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. *จันทรเกษมสาร*, 27(1), 106-123.
- มะลิตา จันทรใหม่, เฉิน เสี่ยวหวี, พนัส มัตยะสุวรรณ, คิมแทยยอง, & หทัยรัตน์ มัตยะสุวรรณ. (2567). กระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ด้วยเทคนิคการเรียนรู้เชิงรุก. *วารสารอักษราพิบูล*, 5(1), 113-130.
- เยาวลักษณ์ วิสุทธิ์สิริ มนารณ์ บ้านเพิง และอัสมา ทรรศนะมีลาภ. (2568). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กรณีศึกษา จากวิทยาลัยนานาชาติ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*, 20(3), 112-121.
- วารินทร์พร ฟันเฟื่องฟู. (2562). การจัดการเรียนรู้ Active Learning ให้สำเร็จ. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*, 9(1), 135-145
- ศิริรัตน์ ณ เชียงใหม่. (2561). การแก้ไขปัญหาการออกเสียงพินอินโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงพินอินของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2561. สืบค้นเมื่อ 21 มกราคม 2568 จาก <https://www.maetha.ac.th/home/การแก้ไขปัญหาการออกเสียง/>
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). *แนวทางการนิเทศเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)*. สืบค้นเมื่อ 21 มกราคม 2568 จาก http://academic.obec.go.th/web/images/document/1603180137_d_1.pdf
- อรทัย ธรรมนาม. (2561). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลางของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน)*. (วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยบูรพา.